

עג:

עין משפט
נר מצוה

סח א ב מ"י פ"ב מהל'
שאר אבות העומאה
הלכה ה'
פסח ג מ"י פ"ה מהל'
מאכלות אסורות הל'
ו סמג לארץ קלב עוש"ע
י"ד ס"י סב סעיף ג:

שימה מקובצת

א הכל מודים שמינה
 עושה נישול.
 טוסי' נחלתו ד' ע' ג"א
ב ולר' יוחנן לרברי הכל
 קאמר להו. מן א' ומצא
 כספרי יב' **ג** יקבלנה
 דמיחיה עושה נישול ודילי
 כשר מן החי שהוא שהור
 מלמטא. הסיד: ומה'ד
 מטמא משום אבר מן
 החי שהבשר הפורש ממנו
 טהור. ודילי: ומה'ד ואינו
 מטמא משום אבר מן
 הנבלה וכו': **ד** עושה
 נישול ודילי' כמי שנמורה
 וסמלתה: **ה** עושמה דאין
 כהן טמא עומץ הסיד:

דבינו גרשום

[illegible]

האבר המדולדל והבשר שעל
עצמו אימא לא [אלא] מטמא
ואין כוללת השחיטה האבר
עושה ניסול; נקוט דר' יצחק

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

מנחם מעמא דר' יוחנן א"בא דר' מאיר. קת קשה דשאני חכר
בהמה דמדאורייתא שרי אף באכילה כדאמרין לקמן (דף
שעה). דלון להס אלא מנזס פרוש וי"ל דמ"מ בעי דכמו שגזרו עליו
חכמים איסור אכילה טומאה נמי היה להו ליגזור:

שחיטה תנינא. חימה דאדפריך

תנינא טפי הוה ליה
אלקאסוי מינה לרש נקיש:
הובשרו בדיה, אין דקדק
מדמועיל הדס להכשיר
האבר אלמא אף חשיב כניפול דמיה
לא הוה משני מדי אלא מדעבי הכשר
לקבל טומאה אובלין קא חזי דפירש
בטורטא אלמא אין טו וימא דפירש
הי הוי וימא טעמא דדס בהמה
מועיל להכשיר האבר אפי' הוי כניפול
משום דאבר דבהמה נשמיט ד' ללכר
וה"מ וכו' דמדאורייתא האבר מותר
לכילה לרבי יומא דאמרין בסמוך
ל"ל השער דבהמה דף ו' יומא גופיה
אימ' ד' פיריקן (האבר דף ע"ב) דר"מ
סבר כר' שמעון דשמיטה כשרה ור'

ששמעון נמי דקאמל לא הוכשרו מפרש
בר אשי בעבור הכרעט (לקמן דף קסח.)
דקדעמא דר"ש משום דדס לא מכשיר
בשמיטה מכשרה ולא דס ואשיתא נמי
ללא מכשרה הואיל ואדם מתרת מתרת
בבאילה ואמאי יהי מתרת בבאילה
ומן המורה וי"ל דמשום דמלאורייתא
ללא מכשרת שמיטה אפי' לר"ש דלאמר
לעיל כפ' המדעט דף ל"ט ע"א שאלהו
הכשר מים מוחלט וכוין שאלר אסור
ללא הוה נמי ללא מדרבנן וי"ל הכשר שמיטה
דמוקמי פלוגמיהו בעבור ויהרעט (לקמן
דף קסח:) דר"מ ור"ש דבבבא נעשית
עולה עמו ללרבי שמעון אין נעשית
לרבי זמנא להו דמין לרביא למימר
דקדעמא דרבי שמעון משום דדס לא
מכשר ואמאי פליגי חז"ל אשי וי"ל

דדייקי לישנא דרבי שמעון דאמר לא הוכשרו ולא קאמר אין הדם מכשיר משמע אפילו היה הדם מכשיר הכא לא הוכשרו:

א מהחיה ח"א בו' ולעולם שמעיה עושה נישוח הקשה הכז ר' שמאל מוורודין א"כ הכי קאמר דר"ס הלכא הושתא דשמעיה עד"י צמחה או דלח הושתא אכל הכשר מועיל לה ויהא אוכל שאר אמה יכיל להאכלי וכלא לאתריה כיון דשמעיה עושה נישוח ויהא בשר מן הדי ואין קריו אוכל לר"ס כדאמר בסוף העור והרועט ולקמן דף קטז) ולא מקבל טומאה וי"ל דר"ס דלגריה דכנן קאמר להו לדידי אוכל שאר אמה יכיל להאכלי ולאתריה הוא ולא מקבל טומאה אלא לדידי אודו י"ל מיהא דלא הושתא:

מִלְקָא דְעֵדֶךָ אֲמִינָה הוּא וְנִפְטָא מִשְׁמַע הַמִּזְבֵּחַ אֲנִי הָאֵל

"יבעי' הבשר. כדאמרין בפרק בא סימן (ומה דף נ"א.)
 ורעים שאין סופם כו' קמ"ל דוקא סופי אבל מחלתו כו' האי מחלתו
 מוטמא טומאה חמורה ואין עוד סופי לעולם וטומאה חמורה משפירט
 לזרין הכשר כו' פ' ב' קוטרת' והיו עמו שפירט כן דדוקא משפירט
 לזרין הכשר אבל בעדיו ממוזר אין לזרין הכשר להטעמו לפחות
 מביב' אע"י דמעשה עץ שימש כדאמר בהעור והרטיב (לקמן דף קטו.)
 והוא אמרין בסוף פ' טבול יום (ומה דף ק"ה.) דפרי ופירות (א) מטמאים
 אצלן ומסקין מחמת טומאתם כסופן טומאה חמורה ולא אמרין מעשה
 עץ הוא קל על גב דטומאה טמאה שאלו אינו מטעם ראיות אולם
 דאפילו העוסק בשפירט עור ועלמית מטמא בגדים וזרין לומר
 דטעמא דמעשה עץ שימש הניחא להשפירט שאין סופי לעולם עוד
 טומאה חמורה והא דאמר בפ"ק דפסחים (דף י"א.) פרה ששחמה מי
 חמאת צטלי במשיה ומפרט התם בדעולו מוטמאה חמורה אבל טומאה
 קלה מטמאים לא חשיבי' התם מעשה עץ לפי ששחמתן לזרין שזיו
 לראוין לשמיה ונמצא שטומאה חמורה שלהם אינה אלא מטעם ראיות
 לשמיה דאם שהיה בהם כבר שאזכיר לא היו לראוין להאכל ולהכי
 אין לזרין הכשר שכן אפי' בשאין סופן עוד לעולם טומאה חמורה:
 א"י

האבר: אי מההיא הוה אמינא מאי הוכשרו הכשר הבשרי, כלומר הבשר שעליה ולא האבר עצמו נבלה: ומאי אולמיה דהאי מנא? כלומר מאי אולמיה דבשר מורפש מן האבר הכשר הבשר עצמו והכשר שעליו מטמא תומאא חמורה דמטמא משום נבלה על גב האבר ולא ליכתי הכשר ב' יוסף בירך. כלומר דאין שחיטה עושה ניפול ומטהרין האבר המדולדל בבשרה ואין מטמא

כַּשְׁמָלָה לְרִישׁ לִקְטָה. דַּחְמָר בְּאִיבְרִין גַּמִּי פְּלִיגִי הֵא אֶע"ד מִחִיר קִאֲמֵר לֵה לֹא תִקְשֶׁה וְלִדְכִיחֶהּ דְּרִיבִין דְּמִתְבָּרֵי עֲבִירִין וְנִבְאִרִין קִאֲמֵר לְהוּ דַּע"פ שֶׁשֶׁחֵם מִטְבָּרֵי בִּצְבֵר בְּזִמְמָה הִיִּה לִכֶּס לִכְסֵא בִּצְבֵר הַעוֹבֵר שֶׁאִינוּ נֹשֵׂא: אֵלֶּה לֵר' יוֹסֵפִין. וְיִתְּנֵה דְּבִיר הַכֵּל אֲמֵר הַמְדוּלֵּל עוֹמֵא הִיכִי מִנִּי וְחֵם הַאֲבֵר

המדולל: **אלא אלאמער בר' יוסף**
מנח' דקאמער ר"מ לא א"ס טערה בר'
לרש לקיט דשטעטן לערנדיג דרעגן
קאמער לוי(א): **אין שמיטע עושט נישול**.
וטהור מלשמה א"ש"פ שאטורה בארלי:
מאי עשמה דר' יוחנן אליבא דר"מ.
דעתן חילוק בין אבר דמה לאבר
העובר: **כלל מוריס**. ברמ"ה ורנן:
שמיטע עושט נישול. אבר המדולל
בשמיטה ומהה המיתה ממלת איתו
ואינו טעם באבר מן הנבלה אלא באבר
מן החי והפסד ים בימייה דלאחרון
בשעור והרעוע (לקמן דף קסח): אבר
מן החי בשם הפסוד ממנו טעור דאין
מטמא אלא כשהוא אבר שלם שם
גידים ופגומות אבל נבלה כיוח ממנה

הבשר והאבר מממא
נו מממא משום אבר
די שחיטה נמי תנינא
די ברמיה דברי ר"מ
אי מההיא ה"א מאי
הוכשרו קתני מהו
רש מן הבהמה וחר
ומאי אולמיה דהאי
מומא הויאל ומממא
בזי אימא לא ליבעי
ומר רב יוסף נקוט
כידך דרבה בר בר
תנאי 'ובשר בשדה
הביא האבר והבשר
בהמה ובקוף ושחטן
בר בר חנה א"ר יוחנן

בשמיטה ואמר אין עושה ניפול גבי אבר דעובר דהא ר"מ נמי שמיטה
אין עושה ניפול בבהמה סבירא ליה כרצנן כדמפרש ואזלי וקא
חזינן הלא דנמימה מודי: **הוכשרו בדמיה:** לקבל טומאת אוכלין.
אלמא סבירא ליה אין בהן טומאת עמלמן כאשר מן הדי שמיטה
ועשילא להם אפילו לרבי מאיר דפליג בזהר דעובר: **לא** אסור
וגריסין הכשר אחר לקבל טומאה דקדשר א"ר בזהה נעשית יד
לאבר להביא הכשר עליה: **אי מהסיא הוה אמינא.** כי היכי דפליג
ר"מ בזהר דעובר פליג נמי בזהר בבהמה דשמיטה עושה ניפול ומטמא
כאבר מן הדי: **ומאי הוכשרו.** דמשמע דלין קאן טומאה דעשמה:
בזהר. קאמר דא נמי סבירא לן שמיטה עושה ניפול הוה ליה
בשר הפורש דא הדי וטריה הלכך אינטיירא יתכן בר יוסף:
והא הוכשרו. לשון רביס קאמר: **חד לבשר הפורש מן הכהנה.**
שהיה מידולל זה קודם שמיטה כדקמיין האבר והבשר המידוללין
בבהמה: **וחד לבשר שפירוש מן האבר.** לאחר שמיטה: **ומאי**
אולטי. דבשר הפורש מן האבר מתפורש מן הכהנה דלאשכח
למתנייה: **סד"א הוואל.** ועם האבר מטמא אדם כנגלה אימא
לא חיבטי הכשר לאחר פרישתו ויקבל טומאת אוכלין בלא הכשר:
קמ"ל. הוכשרו שמיטה דבעי הכשר. ונפיק מינה להיכא דנחמך
לא האבר קודם שמיטה דלא הוכשר דמאי פירש כ"פ פירש כ"פ ממנו
דבעי הכשר. **ואשמעינן דלעג דקדיל** במסכת נדה (דף ק"א.) מה
זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה וזריסין הכשר אף כל שאין
סופן לטמא טומאה חמורה פרט לנבלת שוף טהור שסופה לטמא
טומאה חמורה ואלא ככלה לפיכך אין לזרייה הכשר לטמא טומאה
אוכלין דוקא סופן אלא תחלתו כי הדי תתחלתו טמא טומאה חמורה
ואין סופן לטמא טומאה חמורה משפירי כר"ך הכשר: **נקוט דרב**
יתכן בירך. דלמר משמיה דר' יוחנן הכל מודים שאין שמיטה עושה
ניפול ולא א' מיהדר לשוני לישנא דלחמיין בירשא לר' יוחנן דברי הכל
שמיטה עושה ניפול: **דרכה בר בר חנה קאי חוסיס.** משמיה דר' יוחנן:
א"ז

והא הוכשרו קתני. כלומר במשמע האבר והבשר שעליה: מהו דמיא חד לבשר כו'. אבל אבר
יש מן הבמהה בלא אבר דאיצטריך למיתגא הבשר: איצטריך סדריא כו'. כלומר סדריא הואיל
קמיל' דר' יוחנן דהוכשרו קתני חד לבשר המורש מן האבר וחד לאבר עצמו דאין שחיטת
מ' משום אבר מן החי ברחמי' הכא דאין בו אלא מצות פרישה דאסור באכילה ואין שמיטה:

מסורת הש"ס

(א) ולקמן עד. קטע. קטע א.
(ב) לקמן קטע. (ג) שם
(ידף ע"א.) (ד) [ולר' יוחנן
לדבר] הכל קאמר להו'
כ"ל מס"י. (ה) ולקמן
קטע א. (ו) ז"ל רבנן.
(ז) וילקמן קטע א.

תורה אור השלם

1. ואנשי קדש תהיון לי
ובשר בשורה טרפה לא
תאכלו לכלב תשלכון
אתו: שמות כב ל

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אי וכו' א"כ
היכי קאמר ד"ש. תמוה
לי הו' בפסוקו לק"מ דהכי
משנין דהא ס"ד כד"ל דק
מתלוות בשערין ולר"מ
עושה ניסול. אבל ר"ש
באמח ס"ל דאין עושה
ניסול וכתשיבה הארצתי:

הנהות הב"ח

(ב) תום' ד"ה סלקא
וכי' יפריס הנשרפים
מטמאים:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) יש"י ד"ה נקוט דר"י
בדרך יכו' עושה ניסיל ולא
תיהדר לשנוי וכו' פל"ל:

מוסף רצ"ה

[illegible]